

7 Неделя след Неделя подир Въздвижение (29. Октомври 2006 г.)

Апостолско четиво

ПОСЛАНИЕ НА СВЕТИ АПОСТОЛ ПАВЛА ДО ГАЛАТЯНИ

ГЛАВА 1

11. Известявам ви, братя, че Евангелието, което аз благовестих, не е човешко,
12. защото и аз нито го приех, нито го научих от човек, а чрез откровение Исус Христово.
13. Слушали сте за някогашното мое поведение в иудейството, че аз прекомерно гонех Божията църква и я разорявах,
14. и преуспях в иудейството повече от мнозина мои връстници в рода ми, понеже бях голям ревнител за отеческите ми предания.
15. А когато Бог, Който ме избра от утробата на майка ми и ме призва чрез благодатта Си, благоволи
16. да открие в мене Своя Син, за да благовестя за Него между езичниците, - аз веднага се не съветвах с плът и кръв,
17. нито възлязох в Иерусалим при ония, които преди мене бяха апостоли, но отидох в Арабия, и пак се върнах в Дамаск.
18. Отпосле, подир три години, възлязох в Иерусалим да се видя с Петра, и преседях у него петнайсет дена.
19. Другиго от апостолите не видях, освен Иакова, брата Господен.

Евангелско четиво

ОТ ЛУКА СВЕТО ЕВАНГЕЛИЕ

ГЛАВА 8

41. И ето, дойде един човек, на име Иаир, който беше началник на синагогата, и, като падна пред нозете на Исуса, молеше Го да отиде дома му,
42. защото той имаше едничка дъщеря, на около дванайсет години, и тя беше на умирање. А когато Исус отиваше, народът се притискаше о Него.
43. И една жена, която от дванайсет години страдаше от кръвотечение и която бе разнесла по лекари целия си имот и не могла да бъде излекувана ни от одного,
44. приближи се изотзад, допря се до края на дрехата Му; и веднага кръвотечението ѝ престана.
45. И рече Исус: кой се допря до Мене? И когато всички се отричаха, рече Петър и ония, които бяха с Него: Наставниче, народът Те обкръжава и притиска, а питаш: кой се допря до Мене?
46. Но Исус рече: допря се някой до Мене, понеже усетих, че излезе сила от Мене.
47. Жената, като видя, че не можа да се укрие, разтреперена се приближи и, като падна пред Него, изяви Му пред целия народ, защо се бе допряла до Него, и как веднага се е излекувала.
48. А Той ѝ рече: дерзай, дъще, твоята вяра те спаси; иди си смирно!
49. Докато още говореше, дойде някой от дома на началника на синагогата, и му рече: дъщеря ти умря; не прави труд на Учителя.
50. Но Исус, като чу това, отговори му и рече: не бой се, само вярвай, и спасена ще бъде.
51. А когато стигна в дома, не позволи никому да влезе, освен на Петра, Иоана и Иакова, и на бащата и майката на момичето.
52. Всички плачеха и ридяха за нея. Но Той рече: не плачете; тя не е умряла, а спи.
53. И смееха Му се, защото знаеха, че тя е умряла.
54. А Той, като отпрати всички навън и я хвана за ръка, извика: момиче, стани!
55. И възвърна се духът ѝ; тя веднага стана; и Той заповяда да ѝ дадат да яде.
56. И се почудиха родителите ѝ. А Той им заповяда да не казват никому за станалото.

Символ на вярата (по време на литургия се чете заедно от всички богомолци)

1. Вярвам в един Бог Отец, Вседържител, Творец на небето и земята, на всичко видимо и невидимо.
2. И в един Господ Исус Христос, Сина Божий, Единородния, Който е роден от Отца преди всички векове: Светлина от Светлина, Бог истинен от Бог истинен, роден, несътворен, единосъщен с Отца, чрез Когото всичко е станало.
3. Който заради нас, човеците, и заради нашето спасение слезе от небесата и се възплъти от Духа Светаго и Дева Мария и стана човек.
4. И бе разпнат за нас при Понтия Пилата, и страда, и бе погребан.
5. И възкръсна в третия ден, според Писанията.
6. И възлезе на небесата и седи отдясно на Отца.
7. И пак ще дойде със слава да съди живи и мъртви и царството Му не ще има край.
8. И в Духа Светаго, Господа, Животворящия, който от Отца изхожда, Комуто се покланяме и го славим наравно с Отца и Сина, и Който е говорил чрез пророците.
9. В едната, света, вселенска (съборна) и апостолска Църква.
10. Изповядвам едно кръщение за опрощаване на греховете.
11. Чакам възкресение на мъртвите.
12. И живот в бъдещия век! Амин.

Господня молитва (по време на литургия се чете заедно от всички)

Отче наш, Който си на небесата! Да се свети Твоето име;
да дойде Твоето царство; да бъде Твоята воля, както на небето, тъй и на земята;
насъщния ни хляб дай ни днес;
и прости нам дълговете ни, както и ние прощаваме на длъжниците си;
и не въведи нас в изкушение, но избави ни от лукавия;
(защото Твое е царството, и силата, и славата веќеки.) Амин.

Св. Иоан Касиан – Римлянин († 435 г.)

Обозрение на духовната битка (откъс) – Общо очертаване на страстите и борбата с тях

14. Главните страсти са осем: чревоугодие, блуд, сребролюбие, гняв, тъга, униние, тщеславие, гордост.

15. Има два рода страсти: естествени, изродили се от естествените потребности, като например чревоугодието и блуда; и неестествени, които не се коренят в природата, като например сребролюбиеето. Техните действия се проявяват по четири начина: някои действуват само в тялото и чрез тялото, като чревоугодието и блуда; а други се проявяват и без съдействието на тялото, като тщеславието и гордостта; по-нататък едни се възбуждат отвън, като сребролюбиеето и гневът; а други произхождат от вътрешни причини, като унинието и тъгата. Такова разкриване на действията им дава повод да се допуснат още два вида страстите се делят на плътски и душевни: плътските се зараждат в тялото и хранят и наслаждават тялото; а душевните изхождат от душевни склонности и хранят душата, а на тялото често действуват разрушително. Тези последните се лекуват с обикновено вътрешно лекуване на сърцето, а плътските страсти се лекуват с двойно лекарство - и външно, и вътрешно.

16. Да поясним нещо от казаното чрез по-просторно разсъждение. Страстите на чревоугодието и на блуда, понеже се коренят в тялото, понякога биват възбуждани и без съдействието на душата само поради раздраждане на потребностите, от които произхождат, но те увличат нея поради връзката ѝ с тялото. За тяхното обуздаване не е достатъчно само напъгане на душевното въоръжение против тях, но трябва при това да се укротява и самото тяло с пост, бдениие, омаломощаване чрез труд; понякога е нужно временно уединяване, а нерядко и пълно отшелничество. И тъй като те произлизат от порочността и на душата, и на тялото, то и не могат да бъдат победени иначе освен чрез общия труд и на двете. Тщеславието и гордостта се зараждат в душата без посредството на тялото. Защото каква нужда има тщеславието от нещо телесно, когато само от желание за похвали и слава то довежда до падение пленената от него душа? Също така какво телесно действие е имало при възгордяването на Люцифера, щом той го заченал само в душата и помисляла, както казва Пророкът: "А в сърце си думаше: ще възляза на небето... и ще бъда подобен на Всевишния" /Ис. 14:13-14/. В тази гордост той не е имал подбудител отвън: тя се е зародила и узряла всецяло вътре в него.

17. Тези осем страсти, макар и да имат различен произход и разни действия, все пак първите шест, т. е. чревоугодието, блудът, сребролюбиеето, гневът, тъгата и унинието са съединени помежду си с някакво особено сродство, при което излишеството на предходната страст дава начало на следващата. Така от излишеството в чревоугодието непременно произлиза блудната похот, от блуда - сребролюбиеето, от сребролюбиеето - гневът, от гнева - тъгата, от тъгата - унинието. Затова против тях трябва да се сражаваме в същия ред, като преминаваме в борбата с тях от предходните към следващите: за да победим унинието, трябва първо да потиснем тъгата; за да прогоним тъгата, трябва преди това да потиснем гнева; за да угасим гнева, трябва да потъпчем сребролюбиеето; за да изтръгнем сребролюбиеето, трябва да укротим блудната похот; за да потиснем блудната похот, трябва да обуздаем страстта на чревоугодието. И останалите две страсти - тщеславието и гордостта - са свързани помежду си по същия начин, т. е. усиляването на първата от тях дава начало на другата: от чрезмерното тщеславие се заражда страстта на гордостта. В такъв ред се постига и победата над тях, т. е. за да се премахне гордостта, трябва да се потисне тщеславието. Обаче те не се съединяват по родствен начин с онези шест страсти, понеже не се зараждат от тях, а напротив подир тяхното премахване. В тези две страсти ние изпадаме особено след победата и възтържествуването над останалите страсти. Впрочем при все че тези осем страсти се намират в такова отношение помежду си, както бе посочено, но по-често те се разделят на четири свързки: блудната похот се свързва с отделна връзка с чревоугодието, гневът - със сребролюбиеето, унинието - с тъгата, гордостта - с тщеславието.

18. Всяка една от страстите не се проявява само в един вид. Така има три вида чревоугодие: то или поражда желание за ядене преди определения час, или търси многоядене до преяждане, без да обръща внимание на качеството на храната, или пък изисква вкусна храна. Оттук безредното ядене преминава в пресищане и сластолюбие. От тези три произлизат разни лоши недъзи в душата: от първия се поражда досада против монастирския устав и ред, а от тази досада нараства недоволството от живота в манастира до непоносимост, след която обикновено следва бягство от обителта; от втория се възбужда плътската похот и сладострастието; а третият подтиква към сребролюбие и не оставя място за Христовата нищета. Блудната страст също има три вида: първият вид е чрез съединяването на единия пол с другия; вторият се извършва без съединение с жена, за което е бил поразен от Господа Онан, синът на патриарх Иуда /Бит. 38:9-10/, и което в Писанието се нарича нечистота; а третият вид става в ума и в сърцето, за което говори Господ в Евангелието: "Аз пък ви казвам, че всеки, който поглежда на жена с пожелание, вече е прелюбодействувал с нея в сърцето си" /Мат. 5:28/. Тези три вида е посочил блаженият Апостол в следния стих: "И тъй, умъртвете земните си членове, сиреч пороците: блуд, нечистота и лоша похот" /Кол. 3:5/. Има и три вида сребролюбие: в първия случай то не позволява на отречлия се от света да се лиши от всякакво имущество; във втория то го кара, след като е раздал всичко на бедните, отново да придобива такова имущество; в третия случай то разгаря желание за придобиване и на онова, което никога по-рано не е имал. Гневът също е три вида. Първият е този, който гори отвътре; вторият - този, който си пробива път в слово и дело; третият е онзи, който гори дълго време и се нарича злопаметство. Има два вида тъга: първият е тъгата, която ни посещава след прекратяването на гнева или се причинява от нанесени загуби и вреди и от неизпълнението на желанията; вторият вид тъга произлиза от опасения и страх за своята участ или от неразумни грижи. Има и два вида униние: едното ни хвърля в сън, а другото ни гони от килията. Тщеславието, макар и да е многообразно, но все пак има два главни вида: в първия случай се превъзнасяме с материални преимущества и с видими неща, а във втория случай плаваме от желание за суетна слава поради духовни предмети. Гордостта е два вида: първата е плътска, а втората - духовна, която е по-гибелна от първата. Тя изкушава особено ония, които са преуспели в някои добродетели. (...)
Взето от www.tavor.hit.bg (Издателство Тавор)